

Sitges 2013 / 'Los inocentes', un cadàver exquisit

 quaderndelesidees.press/sitges-2013-los-inocentes-un-cadaver-exquisit/

June 21, 2015

Intentar posar en marxa una pel·lícula, en els nostres dies, és una missió pràcticament impossible abocada al desastre; intentar acabar-la, una proesa només apta per a inconscients disposats a emprendre una carrera de fons plena d'obstacles. I intentar que el resultat final no acabi oblidat en un fosc calaix d'un despatx d'algun avorrit buròcrata, un miracle.

Watch Video At: <https://youtu.be/jP9UFnORMbY>

Ja no us dic res si, a més, es tracta d'una pel·lícula dirigida per dotze directors...

Los inocentes va néixer com a projecte d'una assignatura de l'especialitat de direcció de quart curs de la XV promoció de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC). La proposta era clara: fer una pel·lícula dirigida entre els dotze

alumnes de l'especialitat; en canvi, portar-ho a la pràctica, no era tan clar: als dotze directors també s'hi van afegir els quatre alumnes de l'especialitat de guió. Embolica que fa fort.

El primer pas, senzill només en aparença, consistí en respondre la següent pregunta: sobre què dimonis volem que tracti la pel·lícula? Tothom té molt clar de què anirà la seva pel·lícula mentre ningú li encarrega de rodar-ne cap; tothom té el cap ple de idees boníssimes per dur-les a la gran pantalla. El problema arriba quan n'has de triar només UNA. Aleshores, tot són dubtes. Per què no aquesta idea i no pas aquella? Totes són bones! Però només en pots escollir una.

I ja no us dic res si, a més, són setze persones buscant LA idea...

Però la idea sorgeix en el moment més inesperat. Tot comença amb un «I si...». I si fem un *slasher*? I ja ho tenim.

Definició de *slasher* segons la Viquipèdia: subgènere del cinema de terror. La seva principal característica és la presència d'un psicòpata que assassina brutalment adolescents i joves que es troben fora de la supervisió d'algun adult. O dit d'una altra manera: sexe, alcohol, sang i fetge.

Aquest esquema quasi matemàtic -grup de joves que, desobeint les advertències, es desplacen fins a un lloc maleït en busca de sexe i diversió, i on seran sistemàticament assassinats per un psicòpata- ens va facilitar molt la feina. De fet, després de revisar el clàssic *Friday, the 13th* a classe, vam decidir robar-ne l'esquema; mai vam pretendre ser originals o innovadors, simplement fer una pel·lícula que funcionés. Que no és poca cosa.

La possible originalitat del nostre projecte, això sí, va aparèixer després. Una altra característica dels *slashers* és la iconografia que envolta l'assassí: com mata, amb quina arma ho fa, amb quina màscara amaga la seva identitat... Recordem la màscara i el ganivet de Michael Myers a *Halloween*; o la de Jason Voorhees a les seqüeles de *Friday, the 13th*. Nosaltres també necessitàvem una iconografia per diferenciar-nos de la resta; una iconografia potent, reconeixedora i, sobretot, d'aquí.

I com abans, algú va dir: «I si...». I si tot succeeix durant el 28 de desembre? I ja ho tenim tot fet: el dia dels innocents, les bromes, les llufes...

Després arriba un dia en què tenim a les mans un guió a punt per rodar; un guió amb gent que es crema, amb gent que mor picada per centenars d'abelles, amb gent atropellada per autocars... Un guió que, sincerament, se'ns escapa de la mà en pressupost i en equip humà.

Ja he dit que això del cinema és només per a inconscients. I és per això que decidim tirar endavant.

Necessitàvem més pressupost del que disposàvem. I un equip tècnic disposat a deixar-hi la pell durant un mes de rodatge.

El primer obstacle el vam superar rodant un *teaser*, amb el qual volíem demostrar del que érem capaços, i que la cosa anava de debò. I l'escola va confiar en nosaltres i ens va duplicar el pressupost. El segon obstacle el vam superar embolicant a tota la resta de la promoció: companys de classe de les especialitats de foto, de muntatge, de so, d'art... *Los inocentes* va deixar de ser un projecte de l'especialitat de direcció per convertir-se en un projecte de tota una promoció, de companys i amics.

Després, com en qualsevol projecte cinematogràfic, tot es va accelerar: realitzar els càstings per trobar els actors idonis, planificar el rodatge, la logística... I, finalment, rodar. Rodar. Frenèticament. Amb moments tensos i moments màgics com en qualsevol rodatge; amb moments en què tot sembla que se n'anirà en orris, però amb l'empenta i la il·lusió de saber que estàs fent la teva primera pel·lícula. A l'Hospital Tòrax, per exemple, on simulàvem l'interior de l'alberg maleït, hi va haver dies en què tres unitats hi rodaven simultàniament; actors amunt i avall canviant de set, de director i d'escena en cosa de pocs minuts; directors de foto corrent amunt i avall pels foscors i laberíntics passadissos del Tòrax per aconseguir òptiques d'altres equips...

Més tard, arribà el moment de muntar tot el material gravat; cada director, juntament amb un muntador, treballava en el seu segment. I un cop acabat, es va posar cada segment un darrere l'altre. El resultat: dues hores i mitja de pel·lícula. Tisores. Sacrificar plans. Ritme.

Finalment, teníem entre mans un producte de poc més d'una hora que funcionava prou bé en conjunt. Però encara quedava molta feina per fer. Si tot *slasher* té una iconografia característica, també té una música característica; un leitmotiv simple i reconeixedor capaç d'atrapar l'espectador. Així que vam recórrer a influències dels anys vuitanta per crear una melodia que acompanyés les bromes macabres de l'assassí.

I ja quasi ho teníem. De mica en mica, el resultat anava creixent. Millorar el so. Doblar algunes escenes. La correcció del color... Teníem una pel·lícula. Després de molt de temps, teníem una pel·lícula. La nostra pel·lícula. La pel·lícula d'un grup d'inconscients. La pel·lícula d'un bon grapat d'amics que han aconseguit fer quelcom quasi impossible avui en dia. Però ho hem fet. I n'estem molt orgullosos.

O potser us pensàveu que era una broma?

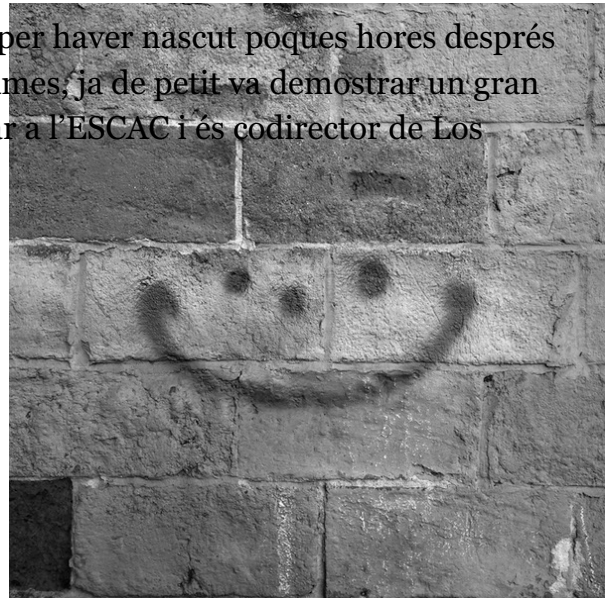
Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Eugeni Guillem

Sant Quirze del Vallès, 1975. Influenciat per haver nascut poques hores després que els seus pares veiessin El colós en flames, ja de petit va demostrar un gran interès per veure i fer cinema. Va estudiar a l'ESCAC i és codirector de Los inocentes, estrenada al festival de Sitges 2013. [...]

Llegir més

Articles relacionats:

Sitges 2013: Més públic, menys cinema

Gordi, Xavier

